

Welkomstwoord voorzitter

Vlaamse vrienden,

De tricolore voetbalgekte zullen we nog even moeten dulden, al moet ik onderkennen dat Brazilië verslaan een puike prestatie is. Maar wij hebben het intussen toch wel stilaan gehad met die opgeklopte belgomanie, en willen ons graag opnieuw focussen op wat er voor ons echt toe doet: ons dierbaar Vlaanderen gedenken in het vooruitzicht van de Vlaamse Feestdag op 11 juli.

Jaar na jaar moet ik er helaas ook aan toevoegen dat er nog steeds weinig reden tot feesten is. Vlaanderen stelt en doet het economisch nochtans goed, horen we immer. En dat is waar. Het typeert het Vlaamse volk om in goede en mindere tijden altijd prima voor zichzelf te hebben kunnen instaan.

Maar Vlamingen hebben nog steeds niet geleerd trots te zijn op zichzelf en voor hun belangen op te komen. Natiegevoel hebben we nog altijd niet. Integendeel, we laten het nog steeds onderdrukken door belgo- en eurofiele machthebbers, hun schatplichtige acolieten en linkse media. Nationalisme is meer dan ooit een verdoemwoord geworden.

Verdraagzaamheid ! Geen discriminatie ! Solidariteit ! Het blijft ons vermanend om de oren vliegen. De vluchtelingencrisis overheerst nu al jaar en dag de actualiteit en het politieke debat, en inzonderheid wij Vlamingen lijken daar een zware verantwoordelijkheid in te torsen, vooral als onschuldige kinderen omkomen in schietincidenten en scheepsrampen. Niemand die met de vinger wijst naar de gewetenloze mensensmokkelaars, een wijdverbreide maffia nochtans die in de hedendaagse criminaliteitsgeschiedenis bijna zijn gelijke niet meer kent.

Vlaamse vrienden,

Een nationale feestdag is voor vele naties de herdenkingsdag bij uitstek van een groots moment in hun vaderlandse geschiedenis, niet zelden de onafhankelijkheid. Maar ook een heroïsche veldslag kan volstaan. Voor ons is dat jammer genoeg nog steeds de herdenking van de Guldensporenslag in, men zegge en schrijve: 1302...jawel, al meer dan 700 jaren des Heren geleden.

Niet dat we sindsdien geen successen meer hebben laten optekenen. Onze hele middeleeuwen en, wat heet, nieuwe tijden sindsdien staan bol van bezettingen en bevrijdingen, maar waarbij het resultaat enkel was dat het graafschap Vlaanderen verkaste van het ene hertog- of vorstendom naar het andere koninkrijk, voor wie onze contreien enkel als koloniaal gebied of wingewest fungeerden.

Tot de Belgische Revolutie uit 1830, straks ook al 200 jaar geleden, helaas tot op vandaag ons lot bezegelde. Andermaal hebben we een moeizame ontvoogdingsstrijd moeten voeren, met soms kleine overwinningen, maar vaak zware nederlagen.

Er is onder meer het triestige feit dat we immer onze eigen sociale zekerheid niet beheren, met als gevolg dat we nog steeds jaarlijks voor miljardenbedragen een gemeenschap moeten onderhouden – de Franstalige dus – die niet alleen grotendeels teert op deze gigantische overdrachten, maar daar ook hun maatschappijmodel en –visie volledig naar gericht heeft.

En het is niet alleen pijnlijk te moeten vaststellen dat door de eeuwen heen niet alleen vijandige, minstens overheersende mogendheden ons doen en laten opgelegd hebben, maar vooral dat de meeste tegenwerking altijd uit eigen rangen is gekomen,

en blijft komen. Machthebbers, professoren, magnaten en andere trendsetters die hun eigenbelang – want daar is het hen uiteindelijk steeds om te doen – duidelijk beter in een unitair België verzekerd en verankerd zien dan in een onafhankelijk of zelfstandig Vlaanderen.

Met een mediameute, en een audiovisuele en culturele sector – uiteraard nu eenmaal belangrijke klankborden in vrijgevochten samenlevingen – die stevast meehuilen, om den brode moéten meehuilen met dit zogenaamde politiek-correcte establishment, en die linkse snotneuzen bij elke nietszeggende uithaal naar rechtse tegenstanders een forum bieden – wat zeg ik? Blokletteren ! In de goeie ouwe tijd kregen dergelijke melkmuilen gewoon nog van vaders broeksriem waar het goed pijn deed !

Maar vrienden Vlamingen,

Wij zijn hier vandaag samen, als overtuigde en volhardende Vlaamsgezinden, om onze jaarlijkse feestdag te vieren. En ik wil u dan ook graag welkom heten op deze intussen reeds 9de editie door onze Vlaamse Kring Regio Leuven georganiseerd, en waarvoor we voor de tweede maal intussen te gast mogen zijn op deze schitterende locatie, het Brabants Radiomuseum alhier in Haasrode, waarvoor uiteraard onze dank.

Tussendoor maak ik ook graag van de gelegenheid gebruik om onze Kring zelf nog eens in het voetlicht te plaatsen, een feitelijke en erkende vereniging – erkend door de Vlaamse Volksbeweging en de provincie Vlaams-Brabant – een vereniging van gedreven vrijwilligers die in Leuven en daarbuiten intussen ook reeds 8 jaar lang talrijke socio-culturele evenementen organiseert van heel uiteenlopende aard, maar waarvan deze jaarlijkse elf juli-viering onmiskenbaar het hoogtepunt is en blijft.

Deze vrijwilligers zetten zich elke activiteit opnieuw en onbaatzuchtig in om u een mooie en onvergetelijke namiddag of avond te bezorgen. En dat gaan ze ook vandaag weer, met dezelfde inzet, voor u doen. Graag voor hen een warm applaus.

APPLAUS

Straks is er nog de samenzang. De teksten van de Vlaamse klassieke strijdliederen die we samen zullen zingen op muziek van dj Cowboy staan in jullie programmaboekje. Onmiddellijk daarna openen we de keuken en vergast onze chef-kok Geert jullie andermaal op een overheerlijk braadfeest.

Er zijn dit jaar gemeenteraadsverkiezingen in het vooruitzicht en dan proberen we met onze Kring ook altijd een meer politiek getinte activiteit in te lassen. In 2012 was dat bvb., toen nog in samenwerking met de VVB, een debatavond met meerdere partijen die in Leuven opkwamen. Dit jaar hebben we ervoor geopteerd om de fractievoorzitters van de V-partijen in Leuven op deze viering uit te nodigen als gastspreker.

Wat zijn hun ideeën en voornemens om een stad als Leuven die onder jarenlang links bewind evolueerde tot een multicultuuskosmopoliet, en dat vooral heel verrijkend vindt, om dat Leuven zijn Vlaamse cultuurhistorische eigenheid te laten terugvinden? Of als dat wat te hoog gegrepen is, wat willen zij veranderen of verwezenlijken in Leuven de komende 6 jaar? Wij luisteren achtereenvolgens naar Lorin Parys van de N-VA en Hagen Goyvaerts van het Vlaams Belang. Ook alvast voor hen graag een warm applaus.

APPLAUS
